

Европейски съюз

Европейски социален фонд
Инвестиции в хората

ОПАК, Експерти в действие
Оперативна програма
„Административен капацитет“

РАВНИТЕ ВЪЗМОЖНОСТИ И ПРЕВЕНЦИЯ НА ДИСКРИМИНАЦИЯТА

ПРОЕКТ

„Гражданското общество за прозрачност на държавната и
общинска политика по южното Черноморие“

Бургаска Регионална Туристическа Асоциация
www.brta.eu

Проектът „Гражданското общество за прозрачност на държавната и общинска политика по южното Черноморие“ се изпълнява от Бургаска Регионална Туристическа Асоциация по Оперативна програма „Административен капацитет“ - схема за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ BG051PO002/08/1.2-02 „Гражданското общество – повече идеи за прозрачност и достъпност на държавната администрация“, приоритетна ос 1 „Добро управление“, подприоритет 1.2. „Прозрачна и почтена държавна администрация“.

Основната тематика на проекта е липсата на възможности за пряка и ефективна комуникация между институциите на публичната администрация, от една страна, и структурите на гражданското общество, от друга. В резултат от това са констатирани редица негативни следствия като:

- ✦ Непрозрачност в работата на администрацията
- ✦ Създаване на предпоставки за корупция
- ✦ Неефективно функциониране на институциите
- ✦ Липса на обществено доверие

Обща цел на проекта е: Подобряване на механизмите за контрол, постигане на прозрачност и отчетност в работата на държавната, областната и общинската администрация в района на южното Черноморие.

Специфичните цели на проекта са: Утвърждаване на партньорството между структурите на гражданското общество и администрацията в района на южното Черноморие за засилване на гражданския контрол и мониторинг, за превенция на корупцията и повишаване на отчетността в администрацията; Повишаване на публичността и информираността относно административното „отваряне“ на администрацията; Повишаване на общественото доверие в държавните и общински институции.

Проектът предвижда постигането на своите цели и удовлетворяване на нуждите на целевите групи чрез отделни и логически свързани дейности, като подходът е ефективно решаване на проблемите на регионално ниво, така че ефективността на дейностите и съответно ползите за целевите групи да са максимално конкретни. Дейностите по проекта целят идентифициране на основните проблемни области и съответно области, в които е необходимо по-добро сътрудничество, създаване на инструментариум за сътрудничество, по-добра подготвеност на гражданското общество и предизвикване на обществен диалог. Създаването на ефективен механизъм и подобряване разбирането на законодателството и механизмите за работа на администрацията от една страна ще възстановят общественото доверие в нея, а от друга страна ще създадат по-активно гражданско общество, което да решава проблемите в района на южното Черноморие.

Основни дейности:

- ✦ Анализ на работата на администрацията в района на южното Черноморие и Стратегия за участие на СГО;
- ✦ Създаване на система за обмен на информация, събиране и препащане на сигнали и интернет форум;
- ✦ Повече информация за широката публика за важните проблеми и законодателството за района;
- ✦ Серия от кръгли маси за проблемите на ефективното и прозрачно управление в района.

Равните възможности и превенция на дискриминацията

Равенството пред закона и закрилата от дискриминация на всички лица, представлява всеобщо право, признато от Всеобщата декларация за правата на човека, Конвенцията на Организацията на Обединените нации (ООН) за премахване на всички форми на дискриминация срещу жените, Международната Конвенция за премахване на всички форми на расова дискриминация, пактовете на ООН за граждански и политически и за Икономически, Социални и културни права от Конвенцията за закрила на човешките права и основните свободи.

Принципът на недискриминацията, включително и на основание на половата принадлежност е заложен още във Всеобщата декларация за правата на човека, приета от ООН през 1948 г. (Чл.1 „Всички хора се раждат свободни и равни по достойнство и права“). Декларацията съдържа списък на човешките права за всички хора по света независимо от тяхната раса, цвят на кожата, пол, език, религия, политически или други убеждения, националност, социален произход или имотно състояние. Декларацията не е правно задължителна и представлява единствено препоръка. Човешките права, залегнали в нея проникват в правния ред на отделните държави посредством националните им конституции и законодателство.

След приемането на декларацията става ясно, че трябва да се приеме правно задължителен международен договор в тази област. На 16 декември 1966 г. Общото събрание на ООН одобрява два пакта за правата на човека, които влизат в сила, превръщайки се в правно задължителни в началото на 1977. Един от тях е Международният пакт за икономически, социални и културни права, в който участващите страни се задължават да признаят собствената си отговорност за подобряването на условията на живот на своите граждани. В областта на правата на отделната личност, страните гарантират тяхното спазване, независимо от всякакво различие, основано на признака расова, религиозна, полова или друга принадлежност. Пактът също предвижда принципа на самоопределянето на нациите.

Другият е Международният пакт за граждански и политически права, който подчертава особено спазването на основните човешки и политически права без каквато и да е дискриминация.

Член 2, т.1 на Международния пакт за гражданските и политическите права постановява: “Всяка държава - страна по този пакт, се задължава да зачита и гарантира на всички лица, намиращи се на нейна територия и под нейна юрисдикция, признатите им от този пакт права, без разлика на раса, цвят на кожата, пол, език, религия, политически или други убеждения, национален или социален произход, имотно състояние, раждане или всякакви други признаци”.

Равенство - гражданството в ЕС дава право на защита от дискриминация, основаваща се (наред с други признаци) на пол, расов или етнически произход, религиозна принадлежност или вярвания, увреждане, възраст или сексуална ориентация. Това право е залегнало в Хартата на основните права на Европейския съюз.

Дискриминация - разграничение между хората на базата на определени характеристики и без оглед на личните им качества, като това разграничаване поставя някои от тях в по-неравностойно положение.

Пряка дискриминация – всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците, посочени в Европейските директиви (пол, раса или етнически произход, религия или убеждения, увреждане, възраст или сексуална ориентация), отколкото се третира друго лице при сравними, сходни обстоятелства.

Неблагоприятно третиране - всеки акт, действие или бездействие, което пряко или непряко засяга права или законни интереси.

Непряка дискриминация - поставянето на лице на основата на признаците, посочени в Директивите, в по-неблагоприятно положение в сравнение с други лица чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика.

Равно третиране - ситуацията, в която не е налице пряка и непряка дискриминация на основата на горепосочените признаци.

Равенство на половете - терминът се отнася до желаното равенство между двата пола във всички сфери на живота, вкл. наемането на работа, образованието и социалните права.

Равни възможности - система от специални мерки, които целят да компенсират изоставането, произтичащо от расовия или етнически произход, възраст или друга характеристика, която може да доведе до третирането на личността несправедливо. Общият принцип за равни възможности съдържа два ключови елемента – за забрана на дискриминацията по национален признак и равенство между жените.

Хоризонтални политики за равно третиране и равни възможности (мейнстрийминг подход или широкообхватен политически подход към недискриминацията) – общи мерки, включващи дейности, насочени към създаване на законодателна, институционална и ресурсна основа, гарантираща равното третиране и равните възможности на отделните групи от обществото. Прилагането на мейнстрийминг подхода изисква изграждане на национален механизъм, т.е. изграждане на цялостна институционална рамка за равнопоставеността на всички в обществото, което включва и формулирането и провеждането на национална политика по отношение

на равенството, както и определяне на отговорни служители във всички отговорни институции. Този подход е насочен към оценка на политиката, като се отчитат на всеки етап последиците и въздействието, което би имала каквато и да е мярка в определена област от обществения живот върху положението на определени уязвими групи с цел постигане на тяхната равнопоставеност.

Приносът на Европейския съюз в борбата срещу дискриминацията

също датира от години. От момента на създаването си, една от най-важните му мисии е да обедини континента, разпокъсан от национализъм и етнически конфликти. След ужасите на Втората световна война европейските народи, затвърждават убеждението си, че е необходимо да се изгради една Европа, свободна и обединена, в която интересите на всички ще бъдат зачитани. През 1949 г. е създаден Съветът на Европа, който тогава обединява 10 държави (сега в него членуват 47). Всяка държава - член на СЕ трябва да зачита демокрацията, правата на човека и върховенството на закона. За тяхната защита Съветът на Европа приема Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи на 4 ноември 1950 г. в Рим. Основна цел на конвенцията е да осигури всеобщо и ефективно спазване на човешките права, като прави възможно тяхното прилагане чрез Европейския съд по правата на човека и Европейската комисия по правата на човека. Конвенцията позволява на всеки човек, чиито права са били нарушени, да подаде жалба срещу правителството, виновно за това нарушение.

Член 14. Забрана на дискриминацията от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи:

„Упражняването на правата и свободите, изложени в тази Конвенция, следва да бъде осигурено без всякаква дискриминация, основана на пол, раса, цвят на кожата, език, религия, политически и други убеждения, национален или социален произход, принадлежност към национално малцинство, имуществено, рождение или друг някакъв признак“.

Друг основен документ на Съвета на Европа е Европейската социална харта, открита за подписване в Торино на 18 октомври 1961 година. В нея страните членки на Съвета на Европа се споразумяват да осигурят на своето население социалните права, предвидени в този документ, с цел да подобрят жизненото равнище и социалното благосъстояние.

Някои от основните принципи, залегнали в тази Харта са:

- » Всеки трябва да има възможността да изкарва прехраната си със свободно избрана работа.
- » Всички работници имат право на справедливи условия на труд.
- » Всички работници имат право на безопасни и здравословни условия на труд.

- » Всички работници имат право на справедливо възнаграждение, достатъчно за поддържането на прилично жизнено равнище за тях и техните семейства.
- » Всички работници и работодатели имат право на свободно сдружаване в национални или международни организации за защита на техните икономически и социални интереси.
- » Децата и младежите имат право на специална закрила срещу физическите и морални опасности, на които са изложени.
- » Всеки има право да се ползва от всички мерки, позволяващи му да постигне възможно най-добро здравословно състояние.
- » Всички работници и лицата на тяхна издръжка, имат право на социално осигуряване.
- » Всеки, който не разполага с достатъчно средства, има право на социална и медицинска помощ.
- » Всеки има право да се ползва от услугите на службите за социални грижи.
- » Всички работници имат право на равни шансове и еднакво отношение в областта на заетостта и професията без дискриминация на основата на пол.
- » Всяко възрастно лице има право на социална закрила.
- » Всички работници имат право на защита при освобождаване от работа.
- » Всеки има право на закрила срещу бедност и социална изолация.
- » Всеки има право на жилище.

Още в първия договор за Европейската икономическа общност, страните основателки на ЕС записват „...че се забранява всякаква дискриминация на основание гражданство“ (чл.7 от договора за ЕИО, подписан в Рим на 25 март, 1957г.). В преамбюла на този договор е записано, че негова основна цел е усъвършенстване условията на живот и труд на народите от Белгия, Германия, Франция, Италия, Люксембург и Холандия.

Тридесет и пет години по късно и вече 12 държави се събират в Маастрихт на 7 февруари 1992 г. и подписват нов договор за Европейски съюз, където е записано, че:

„съюзът зачита основните права така, както те са гарантирани от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, приета на 4 ноември, 1950 г. в Рим“.

През октомври 1997 година в Амстердам се събират представителите на вече 15 държави от Европа, където подписват нов договор. С него те изменят Договора за Европейски съюз, Договорите за създаване на Европейските общности и някои свързани с тях актове. В Амстердам се взима решението още в преамбюла на договора за ЕС да бъде записано, че се зачитат основните

социални права, определени в Европейската социална харта, подписана в Торино на 18 октомври 1961 г. и Хартата на общността за основните социални права на работниците от 1989 г.

Член 6. от Договора от Амстердам постановява, че

„Европейският съюз се основава на принципите на свободата, демокрацията, зачитането на човешките права и основните свободи.... принципи, които са общи за всички държави-членки.“

Договорът потвърждава фундаменталната важност на недискриминацията и разширява този принцип към други области в допълнение на националността и равното трудово възнаграждение за мъжете и жените, които са определени по-рано. В частност, дава правомощия на ЕС за действие срещу дискриминацията на редица основи. Тези правомощия са посочени в член 13:

„Без пренебрегване на другите разпоредби на този Договор и в рамките на правомощията, дадени от Общността, Съветът, действайки единодушно при предложение от Комисията и след консултиране с Европейския парламент, може да предприеме съответните действия за борба с дискриминацията, основана на пол, расов и етнически произход, вероизповедание, увреждания, възраст и сексуална ориентация.“

Директивата за расово равенство 2000/43/ЕС и Директивата за равенство на трудовия пазар 2000/78/ЕС налагат страните членки да предвидят ефективна компенсация по отношение пряката или непряка дискриминация, тормоза и виктимизацията (преследването) и чрез преместване тежестта на доказването върху виновното, според обстоятелствата лице.

Директивите задължават също страните членки да предприемат превантивни мерки за борба с дискриминацията чрез предоставяне на съответната публична информация за правата на хората, съобразно Директивите.

На 7 декември 2000г. Европейският парламент, Съветът и Европейската комисия тържествено провъзгласяват Хартата на основните права на Европейския съюз. Този текст е бил адаптиран и развит на 20 декември 2007 г. в Страсбург. Считано от 2001 г., Европейският парламент представя ежегодно доклад, в който се разглежда степента на спазване на правата, изложени в Хартата.

Член 21. Недискриминация

1. Забранена е всяка форма на дискриминация, основана по-специално на пол, раса, цвят на кожата, етнически или социален произход, генетични характеристики, език, религия или убеждения, политически или други мнения, принадлежност към национално малцинство, имотно състояние, рождение, увреждане, възраст или сексуална ориентация.

2. В областта на прилагане на Договорите и без да се засягат техните особени разпоредби, се забранява всяка форма на дискриминация, основана на гражданството.

На 13 декември 2007г. в Лисабон лидерите на вече 27 държави, членки на Европейския съюз подписват нов договор, който изменя действащите до тогава закони за Европейски съюз и Европейска общност, без да ги заменя. Договорът от Лисабон запазва съществуващите права на гражданите на европейския съюз и въвежда нови. По-специално той гарантира свободите и принципите, изложени в Хартата на основните права на ЕС, и дава на нейните клаузи задължителна юридическа сила. Става въпрос за граждански, политически, икономически и социални права. Договорът от Лисабон съхранява и засилва „четирите свободи“ и политическата, икономическата и социалната свобода на европейските граждани.

Хартата на основните права обединява в един текст всички граждански, политически, икономически и социални права на европейските граждани, както и на всяко лице, пребиваващо на европейска територия. Тези права са представени в шест дяла: достойнство, свобода, равенство, солидарност, гражданство и правосъдие. За отбелязване е въвеждането на стандарта за защитата на човешкото достойнство в правния ред на ЕС. На международно ниво такъв стандарт намираме във Всеобщата декларация за правата на човека от 1948 г., приета от Генералната асамблея на ООН, Хартата на ООН и Конвенцията на ООН за премахване на всички форми на дискриминация срещу жените. На европейско ниво до момента на провъзгласяването на Хартата на основните права на Европейския съюз, защитата на човешкото достойнство е непряко взето предвид.

Понастоящем съществува неравнопоставеност в самото общностно законодателство, тъй като хората са защитени от дискриминация извън работното си място единствено на основание на полова принадлежност, расов или етнически произход. Необходимо е да се гарантира равнопоставеност и въз основа на всички останали критерии.

През 2007 г. в рамките на Европейската година за равни възможности за всички държави-членки на ЕС се призовават да засилят своите усилия в борбата с дискриминацията чрез широкообхватна антидискриминационна защита на цялата територия на ЕС във всички сфери от обществения живот. Призивите за подобнохоризонтално приложение неколкостранно отправят от Европейския парламент. По-широкообхватният политически подход към недопускане на дискриминация, като продължение на Европейската 2007 година на равните възможности за всички се потвърждава от съобщението на Европейската комисия от 2 юли 2008 г. „Недискриминация и равни възможности: подновен ангажимент“. В него се признава, че правната защита на личностните права следва да върви ръка за ръка с положителното и активно насърчаване на недискриминацията и равните възможности. Определят се основни области,

в които е необходим допълнителен напредък на европейско и национално равнище, като например борбата срещу дискриминацията по няколко признака, допълнително повишаване на осведомеността, общоприетост на недискриминацията, позитивни мерки, насърчаващи равните възможности и събиране на данни. Освен това в съобщението се оповестява създаването на нова правителствена експертна група, която да заздравя диалога между държавите-членки в областта на недискриминационните политики. Накрая, в съобщението се потвърждава, че положението на ромите се характеризира с трайна личностна и институционална дискриминация и широкомащабна социална изолация.

Комисията приема предложение за директива, която предвижда защита извън работното място от дискриминация въз основа на възраст, увреждания, сексуална ориентация и религия или вяра. Предложената нова директива ще гарантира равнопоставеност в сферите на социалната защита, включително социалната сигурност и здравеопазването, на образованието и на достъпа и снабдяването със стоки и услуги, които са обществено достъпни на пазара, включително недвижими имоти. Проучвания на Евробарометър показват, че голяма част от европейските граждани се обявяват в подкрепа на подобно законодателство: 77 % подкрепят мерките за защита на хората от дискриминация в сферата на образованието, а 68 % — в сферата на достъпа до стоки и услуги.

Подобно законодателство ще забрани пряката и непряка дискриминация, както и тормоза и виктимизацията. За хората с увреждания, недискриминацията ще включва общ достъп, както и принципа на „разумно преустройство“, който вече се използва в съществуващото европейско законодателство. Въпреки това в директивата ще се избягва налагането на неоправдано голяма тежест за доставчиците на услуги, като се отчитат размера и ресурсите на дадената организация, нейната същност, прогнозираните разходи, жизнения цикъл на стоките и услугите, а също и потенциалните ползи за хората с увреждания в следствие на подобрения достъп. Директивата ще се прилага за частни лица, единствено доколкото те извършват търговски дейности. Освен това държавите-членки си запазват правото да поддържат мерки, които да гарантират светския характер на държавата, или мерки, свързани със статута и дейността на религиозни организации. Директивата няма да окаже въздействие върху общоприети практики, като например намаления за възрастни граждани (напр. тарифи на билети за градски транспорт или за вход в музеи) или възрастови ограничения за достъп до определени стоки (напр. алкохол за младежи) от съображения за общественото здраве. За да се гарантира ефективност на предложените мерки, националните органи за равнопоставеност ще предоставят консултации на жертвите на дискриминация, а организации на гражданското общество ще имат възможност да помагат на жертвите в рамките на правни и административни процедури.

България е подписала всички основни документи гарантиращи правата на човека. На базата на принципите за равенство, гарантирани от българската конституция и европейските практики България развива съвременна държавна политика, която гарантира правата и недискриминирането на българските граждани.

Нашата Конституция е приведена в съответствие с постановленията на международните актове. Още в нейния преамбюл равенството на хората е обявено за общопризнат човешки идеал, а чл. 6 издига като Конституционни принципи достиженията в международните договори. Ал. 1 на чл. 6 прокламира, че "Всички хора се раждат свободни и равни по достойнство и права", а ал.2 допълва: "Всички граждани са равни пред закона. Не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние.

Закон за защита срещу дискриминацията

От 01.01.2004 г. в България е в сила Законът за защита срещу дискриминацията. Най-общо този закон урежда защита срещу всички форми на дискриминация и съдейства за нейното предотвратяване. Законът за защита срещу дискриминацията напълно транспонира европейските директиви за равенство - 43/2000/ЕС, 78/2000/ЕС, 75/117/ЕИО, 97/80/ЕО, 76/207/ЕИО, като:

- » регулира защитата на всички физически лица на територията на Република България, срещу всички форми на дискриминация,
- » съдейства за предотвратяването на всички форми на дискриминация и утвърждава мерки за равенство във възможностите (равни възможности).

Законът за защита срещу дискриминацията забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или международен договор, по който България е страна.

Наред със защитата от дискриминация при упражняване на правото на труд (Раздел I) и упражняване правото на образование и обучение (Раздел II), за целите на това изследване е важно да се подчертае предвидената от Закона защита при упражняване на други права, важни за насърчаването на важните възможности в процеса на взимане на решения. Раздел III от закона защитава правото на лицата с горепосочените защитени признаци да участват в управлението и вземането на решения от държавните и обществените

органи и органите на местното самоуправление при провеждане на политика за насърчване на балансираното участие на жени и мъже, както и за представителното участие на лица, принадлежащи към етнически, религиозни и езикови малцинства.

Какви положителни мерки предвижда Законът за защита от дискриминацията за осигуряване на равни възможности?

- ♦ специалната закрила за бременни жени и майки, установена със закон, пред работодателя;
- ♦ различното третиране на лица с увреждания при провеждане на обучение и придобиване на образование за задоволяване на специфични образователни потребности с цел изравняване на възможностите им;
- ♦ мерките в областта на образованието и обучението за осигуряване на балансирано участие на жените и мъжете, доколкото и докато тези мерки са необходими;
- ♦ специалните мерки в полза на лица или групи лица в неравностойно положение на основата на горепосочените признаци с цел изравняване на възможностите им, доколкото и докато тези мерки са необходими;
- ♦ специалната закрила на деца без родители, непълнолетни, самотни родители и лица с увреждания, установена със закон;
- ♦ мерките за защита на самобитността и идентичността на лицата, принадлежащи към етнически, религиозни или езикови малцинства, и на правото им самостоятелно или съвместно с другите членове на своята група да поддържат и развиват своята култура, да изповядват и практикуват своята религия или да ползват своя език;
- ♦ мерките в областта на образованието и обучението за осигуряване на участието на лица, принадлежащи към етнически малцинства, доколкото и докато тези мерки са необходими.

Съгласно чл. 76 от ЗЗД за предотвратяване или преустановяване на нарушенията по този или по други закони, уреждащи равенство в третирането, както и за предотвратяване или отстраняване на вредните последици от тях, Комисията за защита от дискриминация по своя инициатива или по предложение на синдикални организации, на физически или юридически лица може да прилага принудителни административни мерки.

Законът определя административните наказания и размерът на глобите. Глобите и имуществените санкции по влезли в сила решения на комисията се събират по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. В допълнителните разпоредби на закона ще намерите дефиниция на често срещаните форми на дискриминация, като „Тормоз“, „Сексуален тормоз“, „Преследване“, „Неблагоприятно третиране“, „Множествена дискриминация“ и др.

Комисия за защита от дискриминацията (Глава трета, ЗЗД)

Законът за защита срещу дискриминацията създава Комисията за защита от дискриминацията и я определя като независим специализиран държавен орган. Законът урежда най-общо основната дейност на Комисията за защита от дискриминацията. Всички останали детайли се определят от Правилник за устройство и дейността на Комисията (действия от 25 юни 2005г.) и Правила за производство.

Комисията осъществява контрол по прилагането и спазването на ЗЗД и други закони, уреждащи равно третиране. Основното задължение на комисията е да наблюдава и контролира спазването на Закона за защита от дискриминацията. В допълнение на дейностите посочени в този закон в Правилника е записано, че комисията съблюдава за съответствие на българското антидискриминационно законодателство с правото на ЕС и международните актове.

Омбудсман на Република България

Институцията Национален омбудсман в България е създадена със Закона за омбудсмана, който бе приет през 2003 г. и влезе в сила на 1 януари 2004 г. Чл. 6 от Договора за ЕС прогласява правата на хората за основополагаща ценност на общия европейски дом. За първи път в Хартата за основните права на ЕС се включва и правото на добро управление и на добро административно обслужване като основно право на гражданите. Това право не се ограничава само до това държавните органи да действат според предписанията на закона, а повелява върховенството на закона да се съчетава задължително с върховенството на правата на човека. Омбудсманът се застъпва с предвидените в Закона за омбудсмана средства, когато с действие или бездействие се засягат или нарушават правата и свободите на гражданите от държавните и общинските органи и техните администрации, както и от лицата, на които е възложено да предоставят обществени услуги. По този начин, когато нарушението се отнася към правото на равно третиране, потърпевшият може да се обърне към омбудсмана. Омбудсманът и заместникът му се избират от Народното събрание за срок от пет години и могат да бъдат преизбирани на същата длъжност само за още един мандат. Омбудсманът трябва да поддържа публичен регистър на постъпилите писмени и устни жалби и сигнали и тяхното движение, както и да издава годишен бюлетин за своята дейност, който е публичен, а до 31 март всяка година да внася ежегоден доклад за своята дейност в Народното събрание.

Други органи и механизми за провеждане на политиката за равни възможности

Министерството на труда и социалната политика отговаря за въпросите, свързани с равнопоставеността на половете. През март 2004 г. се създава специализирано звено – Сектор „Равни възможности на жените и мъжете“ в рамките на Дирекция „Политики на пазара на труда“. През месец ноември 2005 г. с влизането в сила на новия Устройствен правилник на МТСП този сектор се закрива и се създава отдел „Равни възможности“ към Дирекция „Демографска политика, социални инвестиции и равни възможности“, която разработва и координира провеждането на държавната политика в съответните области.

През февруари 2003 г. е създадена Консултативна комисия за равните възможности на жените и мъжете и на неравнопоставените групи на пазара на труда към министъра на труда и социалната политика. В Комисията влизат представители на органите на държавната власт, които отговарят за разработването и осъществяването на политиката на равнопоставеност между половете, социалните партньори и неправителствени организации. Тя е председателствана от министъра на труда и социалната политика. Заместник-председател е представител на неправителствените организации, които работят по въпросите за жените. Нейна цел е да подобри координацията в процеса на изграждане на равнопоставеност между половете и социално равенство в България и да подсили административния капацитет на държавните институции и организациите, които отговарят за политиката на равнопоставеността при разработването на мерки и действия за насърчаване равнопоставеността на половете на пазара на труда.

Националният съвет по равнопоставеността на жените и мъжете към Министерски съвет е органът за осъществяване на консултации, сътрудничество и координация между правителствените органи и неправителствените организации при разработването и провеждането на националната политика по отношение на равнопоставеността на жените и мъжете. Създаден е през месец ноември 2004 г. с Постановление на Министерския съвет № 313/17.11.2004. Националният съвет по равнопоставеността на жените и мъжете се председателства от министъра на труда и социалната политика, а негови членове са заместник-министри от всички министерства, председателите на Държавната агенция за закрила на детето, Държавната агенция за бежанците, Държавната агенция за информационни технологии и съобщения, ръководителите на Националния осигурителен институт и Националния статистически институт, началникът на кабинета на министъра по европейските въпроси както и директора на дирекция „Етнически и демографски въпроси“ на Министерския съвет. Административното и техническото обслужване на Националния съвет се осигурява от секретариат - отдел „Равни възможности“ в Дирекция „Демографска политика, социални инвестиции и равни възможности“ в Министерството на труда и социалната политика.

БУРГАСКА РЕГИОНАЛНА ТУРИСТИЧЕСКА АСОЦИАЦИЯ е създадена през 1998 година като сдружение в обществена полза и обединява създадените в Бургаска област местни туристически сдружения, регионални браншови организации и общини. Целта на Асоциацията е да подпомага и насърчава развитието на туризма в Бургаски регион и сама или в сътрудничество с други организации да работи за развитието на региона като туристическа дестинация. БРТА е регистрирана по ЗЮЛНЦ и съгласно изискванията на Закона за туризъм в Република България.

БРТА е единствената регионална туристическа организация в България, която е член на Националния съвет по туризъм в Република България от неговото учредяване. Националният съвет по туризъм е държавно-обществен консултативен и координационен орган към председателя на Държавната агенция по туризъм. БРТА е член на Комисията по заетост в Бургаска област.

ЧЛЕНОВЕ:

- » Община Несебър; Община Поморие; Община Созопол; Община Приморско; Община Царево; Община Малко Търново; Община Средец; Община Карнобат; Община Руен; Община Котел; Община Стралджа; Община Елхово; Община Болярово;
- » Съюз на собствениците - Слънчев бряг;
- » Дирекция на Природен парк „Странджа“;
- » Фондация „Созопол“;
- » Българско дружество за защита на птиците - Бургас;
- » Съвет по туризъм - Черноморец; Съвет по туризъм - Малко Търново; Съвет по туризъм - Созопол; Съвет по туризъм - Приморско; Съвет по туризъм - Поморие;
- » Българска асоциация на туристическите агенции - регион Бургас;
- » Асоциация на частните хотелиери и ресторантьори - Несебър;
- » ЕЦИКИ - Бургас;
- » Бургаска асоциация на частните хотелиери и ресторантьори.

ПАРТНЬОРИ:

- » Областни администрации на области Бургас, Ямбол, Сливен;
- » Туристически борд на Майорка;
- » Туристически клъстер на Балеарските острови;
- » Държавна Агенция по Туризъм;
- » Регионални държавни институции - РСЗ, РДВР, РИОСВ, ОДЗГ и др.;
- » Структуроопределящи фирми в региона - Лукойл, Летище Бургас, Слънчев бряг АД, Дюни, Джей Ел Пи, „Пластмасови изделия“ - Средец и др.;
- » Учебни заведения - Бургаски Университет „Проф. Д-р Асен Златаров“, Бургаски Свободен Университет, Професионална Гимназия по Туризъм - Бургас и др.

ДЕЙНОСТИ:

- » Промоция на региона - участие в туристически борси и изложения (Берлин, Москва, Братислава, Познан, Тел Авив, София, Варна, Бургас и др.); журналистически турове; презентации;
- » Курсове за обучение и семинари; предоставяне на информация и консултации в областта на туризма; организиране на срещи по актуални въпроси за развитието на туризма в региона - с общини, туристически организации, министерства, агенции и др.;
- » Организиране на Регионален Туристически Форум (от 1998 г. до 2008 г.) и Туристическа борса „ВАШАТА ВАКАНЦИЯ„ (от 2001 г. до 2008 г.) в партньорство с Областна управа Бургас и ДАТ;
- » Участие в изготвяне на стратегически и програмни документи - План за развитие на Югоизточен планов регион, Областна стратегия на Бургаска област, Национална стратегия за развитие на екотуризма, Общински планове за развитие и други стратегически документи;
- » Разнообразяване на туристическия продукт в региона - разработване на туристически продукти в с. Бръшлян, Граматиково, Бродилово, Кости, Българи, Козичено и др.; обучение на желаещи да развият селски и екотуризъм в общините Малко Търново, Средец, Царево, Бургас, Поморие, Елхово, Стралджа, Котел, Приморско, Руен, Карнобат, Сунгурларе и др.;
- » Изготвяне на проекти за привличане на финансови средства в сферата на туризма и икономическото развитие - по програмите ФАР, Монако, БШПОБ, ОПАК, USAID и др.;
- » Партньор на Комисията за защита на потребителите, Държавна агенция по туризъм, Областни управители на области Бургас, Сливен, Ямбол и др.

БРТА предоставя информация на Общините, Областните администрации, Съветите по Туризъм и Регионалните браншови организации в туризма в Югоизточен планов регион за текущи прояви на национално и регионално ниво. Обобщава постъпилите предложения и информации от Областни управи, общини и Съвети по Туризъм и ги представя пред съответните държавни институции.

8000 Бургас, ул. „Лермонтов“ 52, ет. 2,
тел./факс: 056 841966,
e-mail: brta@brta.eu, brta@abv.bg
Председател на УС: Соня Енилова

ОТ НАС ЗАВИСИ!

www.brta.eu

Проектът се осъществява с финансовата подкрепа на Оперативна програма „Административен капацитет“, съфинансирана от Европейския съюз чрез Европейския социален фонд. Цялата отговорност за съдържанието на документа се носи от БРТА и при никакви обстоятелства не може да се приема, че този документ отразява официалното становище на Европейския съюз и Договарящия орган.